

ZIMA

NA ŠIROKO ODRINE VRATA,
V ŠPRANJE IN KOTE SE SKRIJE,
PRIPELJE ŠE SESTRO IN BRATA,
Z MEGLICO IN VETROM DOLINO OBVIJE.

BRAT VETER SOPIHA NA VSO MOČ,
GLASNO TULI IN ZAVIJA,
SESTRA MEGLA GA KLIČE NA POMOČ,
KO OSTRE ŽEBLJE V TEMNI NOČI ZABIJA.

Z JUTROM, KO SONCE IGRIVO POSKOČI
IN DROBNO SINIČKO NA VEJO POVABI,
OD SREČE SE PUHAŠT OBLAČEK RAZPOČI,
MED PLESOČE SNEŽINKE OTROKE PRIVABI.

SMEH IN BREZSKRBNOST JE V ZRAKU,
VONJA IN ČUTI ŽIVLJENJA SE MOČ,
VSE DO PRVE MEGLICE OB MRAKU
IN HLADNE SAPE VETRA SKOZI NOČ.

KO NA STREHI SE V LUNINEM SIJAJU,
OST LEDENE SVEČE ZALESKETA,
NA OBRAZU STARKE GUBE SE ZBIRAJO K SMEHLJAJU,
V SPOMINIH SVOJIH, V NOČ POLGLASNO ŠEPETA.

VSE JE TAKO TIHO, SPOKOJNO,
NA PLOTU OB HIŠI LE ŠE ČUK BEDI.
GLAS V DALJAVI VABI NEŽNO, OPOJNO,
DIH ZASTANE, ZA STARKO NOVEGA DNE VEČ NI.

BILE SO ZIME KOT JE TA,
VESELE IN HKRATI OTOŽNE,
VSAKA VZAME IN V ZAMENO DA:
NOVE ZAČETKE IN NOVE POTI KROŽNE.

Mojca Andrejaš
Zasap, 12.12.2016